

60 let školy v Jakobově

Má svoje roky, ale připadá mi, že naše škola mládne. Má nově zateplení, barva fasády ladí s okolní zelení a do dálky svítí nová střecha. Uvnitř je tolik změn: nové lavice, tabule, podlahy, počítačová třída, vybavená kuchyňka, sociální zařízení. O vztahu vyučujících k přírodě svědčí krásná zahrada s jezírkem, kde děti tráví přestávky, ale i výpěstky na záhonech, které děti navíc ještě zpracují ve školní kuchyňce.

Venkovský učitel. Toto oslovení není pohrdání, to je pocta. Je svým žákům blízký. A hlavně je všestranný a praktický. Takové vyučující naše škola má. Mimo umění učit a naučit ovládají moderní techniku, hru na hudební nástroje, dva cizí jazyky a manuální zručnosti.

Při příležitosti 60. výročí naší školy vzpomenu na pana ředitele Františka Slavíčka. Spolu s tehdejšími zastupiteli obce usiloval o stavbu nové školy. Účastnil se řady jednání v Praze i v Jihlavě. O novou školu pak dbal jako ředitel až do odchodu do důchodu. V nové škole jsem učila s panem ředitelem od jejího otevření. Byl mým vzorem i učitelem. On totiž byl příkladným venkovským učitelem. Jeho houževnatost a aktivita byla nepochopitelná. Byl přísný k sobě i k ostatním. Časem jsem to ocenila a dodnes si ho vážím a mohu použít slova spisovatelky Karolíny Světlé: Škola – mé štěstí.

Závěrem si dovoluji uvést slova paní učitelky Antonie Pitourové o vztahu ke staré škole: „Když jsem začala chodit do školy, byla naše škola radostí i pýchou celé obce. Škola byla ve velké vážnosti u všech občanů a přeji z celého srdce nové škole, aby občané, kteří budou do této školy posílat své děti, měli tak školu rádi, jako ji měli rádi všichni jakubovští. Ať ta láska prospěje všem žákům, kteří do ní budou chodit, ať jim otevře brány do světa, aby mohli všichni říci: Škola – mé štěstí.“

Vlasta Majorová

